

6/387

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagor)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANJOER, 2'50

Revolució i descomposició

Això és una revolució? No, no ho és pas, per ara. Això és una cosa molt més greu. És una descomposició.

La revolució representa, en els pobles, l'esclat de noves i potentes energies. Si està ben dirigida, produeix una rica florejència de progrés i llibertat. Un poble que fa una revolució, una vera revolució, encara que sigui desgraciada, és un poble ple de saba i de virtut.

Però el que ara passa a Espanya, no dona l'impressió d'un Estat que's renova, sinó la d'un Estat que acaba de caure a troços. El règim tenia un puntal, i ara sembla que aquest puntal li falla. Entre la fosca del moment, no es veu un camí salvador.

Per això temem que, si el poble s'absté d'intervenir en el conflicte, els fets actuals no siguin altra cosa que un episodi més de la irremeiable decadència d'Espanya.

STOKOLM

É cop, per la voluntat del socialisme internacional, una ciutat, Stokolm, esdevé històrica i centre de totes les inquietuts del món.

Es a França, sobre tot, on l'engunia s'espessa, convertint-se en plèt nacional. Els socialistes francesos poden o no marxar a la conferencia de Stokolm per a sostenir un diàlec sobre la pau amb tots els internacionalistes europeus, inclos els alemanys? Aquesta qüestió sembla no podia afectar més que al partit socialista i aquest ha respost que no, virulentament des de la premsa conservadora o exclusivament republicana, amb

una energia de patriotes agraviats, de governants, amb el discurs d'En Ribot.

Ningú ens guanya en amor a la França ni en la passió per la seva victòria, i per això precisament aprovem la decisió del partit socialista. Stokolm pot ésser una altre batalla que precisa guanyar als alemanys. Els socialistes russos, és a dir, la Rússia, seràn l'objectiu dels perfectes neutrals i dels socialistes del Kaiser. Sinó rebutgen la teoria d'una pau blanca, sense imposició de cap esponsabilitat, francesos i anglesos no es corre el perill de que als ulls dels russos apareixin els aliats com imperialistes agressius i els alemanys com pacifistes decidits? Aleshores la fermentació pacifista creixeria a Rússia, i lo inevitable se produiria.

La democràcia russa exerceix el poder executiu per damunt del govern provisional i prefereix tractar amb els altres democra-

O TERROR DOS MARES

—La prova de que som amics és que, per a vosaltres, no hi estalviem mai les salves...

cies que amb els seus governs. No's nega a la guerra, però vol saber quina guerra fa i les responsabilitats d'una pau popular. Anem a Stokholm—diu—per a dir als socialistes alemanys si accepten o no els nostres objectius de guerra, és a dir, una pau sense aneixions ni indemnitzacions que concedeixi, además, als pobles el dret de fer-se la llei. Aquesta pau acceptada deveu imposar-la al govern alemany. Si aquesta fórmula és rebutjada, els socialistes russos seguiràn la guerra contra l'absolutisme germànic. La revolució russa, així se presenta com la resolució de fer la pau, però decidida a imposar-la per la guerra.

Si els socialistes aliats no compareixen a Stokholm ¿qui podrà protestar de que entre russos i alemanys hagi sorgit una avinença contrària als objectius dels aliats? I si acudint obliguen als socialistes a confessar la culpabilitat d'Alemanya i la decisió del seu govern de seguir la guerra o de no admetre una pau democràtica ¿no equivaldrà a guanyar la més gran batalla espiritual de la guerra? Si aquestes confessions no s'obtenen i els russos tornen a la seva patria decidits a proclamar la patria i la llibertat en perill ¿no s'haurà produït una segona revolució, amb la solidaritat bèl·lica de Rússia?

El contacte amb els alemanys no és gaire grat, però tampoc temible. Lo desagradable i perillós seria el contacte espiritual. Per a les trinxeres, les armes; per a Stokholm, la dialèctica. I el contacte és la guerra. A la Champagne o a Stokholm.

PARADOX

BADANT

ALGUNES vegades hem sentit no pertènixer a un partit qualsevol de dreta. Per un moment tan sols, per un moment molt curt, hem sentit la temptació d'escriure qualsevol cosa contra del partit republicà, burlant-nos de la seva badoqueria, de la seva passivitat i del seu aspecte d'inofensiu ninot de molles.

El nostre amor a l'ideal ha pogut més que

les temptacions de la repugnant realitat i hem deixat la ploma sense escriure les burlles que'ns havia inspirat el fàstic.

Veritablement fa una pila d'anys que el partit republicà bada d'una manera lamentable. No és la manca d'organització, ni l'escassa harmonia, ni un migrat entusiasme lo que l'ha destorbat d'aprofitar les favorables ocasions que en la darrera vintena d'anys se li han presentat, és que mai està *al tanto*, és que sempre bada.

Després de la pèrdua de les colònies, varen produir-se uns formidables moviments d'opinió que podria haver recollit el partit republicà. Per la nostra passivitat, aquells moviments d'opinió encara varen restar-nos forces. L'*Unió Nacional* va servir de pont per a que En Paraiso—bon vent!—i altres republicans ingressessin a la monarquia.

Durant els successos de juliol, el partit republicà va fer com aquell pagès del quènto:

- Que hi és ta mare?
- No.
- Que estàs sola?
- Sí, i despullada.
- Com està la porta?
- Oberta.
- Malvinatge els inconvenients.

I el pagès s'entorna renegant de la seva mala sort.

També el partit republicà va trobar al poble al carrer, a l'exèrcit simpatitzant amb el poble, amb l'ambient amarat de sentiment revolucionari, però per mor dels *inconvenients* no gosà treure profit d'aquelles circumstancies favorables.

En aquests moments acaben de passar unes hores favorables a la causa de la República; el règim ha deixat veure un punt vulnerable per on se l'hauria pogut mortalment ferir, però el partit republicà estava com sempre, badant.

JEPH DE JESPU

CORPUS

Les vinyateres bancalesades, de cep a cep, van rossejant i les espigues carregades, cauen en basques, bo-i granant. Aqueixes boges nivulades roben el sol que'ls hi cal tant.

les salabroses llevetjades no les desferma el mar cantant. La capsa groga de farina si el flam del sol no la il·lumina, camí de l'era es migrarà, i reposats els sacs a l'era faràn la boca lleminera prò l'era els ben enganyarà. Volem que el pes de les roselles, facin lliscar del braç forçut, triomfadora de roselles, l'espiga omplerta de salut. Al *Corpus-pa* li calen belles florides en el maig volgut; sigui el sostre ample de poncelles prefaci excels d'un juny golut. El *Corpus-poble* cal omplir-se, guanyar la sang per revenir-se de seculars defalliments. Cal capgirar la rutinaria llegenda trista, estafalaria de conseqüències delinqüents.

J. COSTA I POMÉS

ESCARNI

han coses que, francament, fan pujar els colors a la cara i omplen d'indignació.

Amb motiu del torpedeig del *Patricio* i la nota corresponent enviada pel govern espanyol a l'alemany, aquest, al contestar, segons s'apressaren a manifestar els diaris troglodítics, declararen que Alemanya sentia el major respecte per la bandera espanyola, i que a la primera ocasió que's presentés desitjaria demostrar-ho solemnement, saludant-la amb vintiuena canonada.

I, efectivament, la primera vegada que s'escau de tornar-se a trobar Alemanya i Espanya en mig del mar, aquella economitza, no tira vintiuena canonada, perquè en moltes menys ne té prou per a tirar a fons dos barcos espanyols.

I mentres tant, davant d'aquest escarni incalificable, davant d'aquesta befa sagnant, davant d'aquesta cinica hostilitat, el germanòfil troglodita i analfabet segueix resignat i tranquil, adorador dels barbres, disposat a sofrir per ells fotes les calamitats.

La caricatura d'En Bagaria que publica-

rem la setmana passada ha prè tota la força significativa de la realitat. El llàpiz del caricaturista, cansat de fantasies se deturà en la adivinació de les realitats.

Si aquesta actitud del germanòfil i són parent pròxim el neutralista no perjudiqués més que an ells, res hi trindriem que dir; però com que lo mateix a Germania que en altres indrets del món podria deduir-se d'aquesta actitud una eunuca posició de tots els espanyols, cal que els que sentim tota la magnitud dels fets i la seva natural i lògica transcendència, els que no podem estar al costat dels pirates del món, ni dels detentadors del dret, ho diem ben alt! ben clar cada cop que sia necessari, cada vegada que's repeteixi una manifestació de barbarie quin definitiu enderrocament cerquem. I s'ha de con-seguir.

Poden els altres anar resignadament aguantant el cop. Nosaltres no som d'aquesta mateixa carn fluixa i tova. Nosaltres protestem del escarni i mai ens asseurem amb gust en la rodona on hi siguin els cinics barbres de la pirateria actual.

MARCEL

La catàstrofe silenciosa

AQUELL qui, a Barcelona, no hagués llegit els diaris d'aquesta setmana, estaria ben cregut que aquí no ha passat res. Si, el dia primer de juny, al cap-al-tard, hagués anat pels vols de la carretera de Montjuic, hauria vist una gentada nombrosa, que estava esperant alguna cosa extraordinària, però que no sabia exactament quina cosa fóra...

No s'ha vist, públicament, que hagi passat res. I, no obstant, lo que ha succeït aquests dies, a Barcelona i a Espanya, és gravíssim. Podem dir que ha estat una catàstrofe silenciosa. Ha estat una catàstrofe per a certes altes institucions i per a l'Estat espanyol; no pas pel poble. El poble, fins ara, permaneceix davant els fets que succeeixen amb una actitud d'encuriosit espectador. Guaita i reflexiona, i treu conseqüències d'això que està passant.

El divino calvo

El domingo en que se celebró el mítin, ya histórico, de las izquierdas, toda España estaba pendiente de lo que iba a ocurrir en la plaza de toros de Madrid. Ahí es nada. Unamuno por la mañana, y el Gallo por la tarde. ¡Dos corridas estupendas! Y cada una con su correspondiente hule. ¡Y tanto!

Sin embargo, y a pesar de que son mucho más difíciles de lidiar los cornúpetos de que estaban encargados los oradores de las izquierdas que los mansos de Veragua que habia de matar el Gallo, habia más gente interesada en saber lo que haría éste, que en lo que diría el rector de Salamanca. (Ya hemos dicho en otro lugar que para nosotros en Salamanca no hay más rector que don Miguel.) Y el que no quiera creer esto del interés, no tiene más que pensar en la concurrencia que habría habido por la mañana si llegan a regir para el acto intervencionista los precios que rigieron por la tarde para la corrida. Probablemente don Miguel y compañeros habrían tenido que dirigir la palabra a los tricórnios de la Guardia Civil, enviados para mantener el inalterable orden, y a los heroicos provincianos que fueron a la Corte a demostrar su patriotismo.

Y es natural. El Gallo es el hombre que tiene más admiradores y más admiradoras de España. No hay partido como el suyo. Si hubiera tantos republicanos como gallas, hace tiempo que tendríamos república. Francia tiene como símbolo nacional el ave de corral llamada gallo. Nosotros habremos de adoptar a este otro Gallo. ¡La monarquía del Gallo! Estaría bien. Barcelona puede hacerlo. En las próximas elecciones hemos de presentar para diputado a Rafael Gómez. Saldría por más votos que Lerroux.

Parece mentira que un tío tan feo y con una calva hasta la cola tenga tanta suerte. Cada mitin que el da, un lleno. Y cada lleno, un platal. Vaya, nosotros somos unos zascandiles. Hemos de ir a los mítins a jugarlos la vida, a matar algo, miras o lo que sea. Si no, el público no acudirá. Los dioses tienen sed. El público quiere sangre, quiere muertos y heridos, quiere ver destripar vejeterios, quiere ver temeridades, quiere ver arrastrar reses, quiere ver meter el estoque y el puño hasta las cintas. Y nosotros ¡ay! cuando hablamos, no hacemos pupa a nadie.

La corrida de la tarde de marras ofrecía un aliciente especial. En una corrida anterior el Gallo había sido echado de la plaza por cobarde a bocados, bofetadas, coces y trastazos y en medio de una bronca que se oyó en Pekín, y se susurraba que se iba a desquitar.

Pero ¿qué se había de desquitar? Apenas hizo para que no lo enviaran a la cárcel por maleta y por ladrón, como en Vitoria. No se tuvo que defender del público con el estoque, como en la sarracina anterior, ni le extrajeron sus admiradores las muelas a puñetazos, ni le abrieron de un botellazo un boquete en la lisa calva, pero poco faltó. El Gallo tendrá un fin trágico. Si no lo coge un toro, lo cogerá el público. Un toro es difícil, porque no torea más que mansos rematados, y aún con mucho paño y a mucha distancia. El no se deja acercar cuernos que no sean de puro adorno, que no sean metafóricos, como quien dice, cuernos de marido engañado por su mujer, que ya sabe el Gallo que no hacen mal. Pues si no lo encuerna un toro, lo encornará la afición. Y no le arrienda las ganancias. Los espectadores indignados profanarán su poética calva, color manteca tintada de ranciedad, como dice un cronista. Le arrancarán la coleta y le arrancarán de cuajo la cabeza de los hombres.

El Gallo no se ha dado cuenta de que es una ruina, de que es un penco recosido y vendido, y no quiere retirarse. Bueno. Ya lo retirarán. Al Gallo le pasa como a su gran amigo Junoy, que ha perdido las facultades. Don Emilio también ha sido un gran matador, también ha hecho faenas históricas. En sus grandes tardes también saltaban los admiradores al redondel y le decían: «¡Benditos sean los pechos de la señá Gábriela! ¡Nos vas a matar de gusto, ladrón! Un beso en la coleta. Otro beso en la calva. Otro en el pescuezo.» Don Emilio todavía hace babear con su gracia gitana y su aquel a los senadores, todavía es un capeador elegante, como el Gallo. Pero como a éste también, al tirarse a matar, se le dobla el estoque. Don Emilio y Rafael ¡buena pareja de saldos!

El Gallo les ha tomado un asco terrible a las bestias de cuernos. En esa calva como un descampado no hay vergüenza. Con el pelo ha perdido la virilidad, como Sansón. Ha dejado las fuerzas en manos de Pastora Dalila. No sirve ni para que lo monte un picador y ponga una vara a una cabreja. Está como para que se encarguen de él los mulilleros, los peones de arrastre. Cuando hay que lidiar un toro ante el cual hay que apretarse los machos, palidece, humedece los calzones, se pede de miedo. Querría huir en tren o en auto o en aero, y a cien por hora. El lo que necesita son monas para hacer monadas. Toritos hechos de encargo. Pequeñitos, ligeritos, con astas de tiza o de mazapán. Bichejos como caracoles, que tuvieran los cuernos bien blanditos, y que, al tocárselos se los envainaran para dentro. O bueyes intelectuales, prudentes como catédricos, reposados y tardos como cánigos.

¿Y para eso cobras ocho mil «beatas» por corrida, charrán? ¿Y aún te llaman Gallo? Gallina, y de las que no ponen huevos. Eres cobarde como una tertulia de viejas. Las me-

dias te están muy bien. Nada más que hay que añadirte unas enaguas. No hay que matar cabras. Una cabra se mata de un susto. Toros hay que derribar. Toros de cuarenta arrobas, toros como molinos de viento, como torres de Babel, y con cuernos altos como árboles. Hay que torear búfalos y tigres hircanos. Hay que torear al minotauro y al mamut, calvo de maldita estampa, calvo traidor. Y si tienes miedo, echa a correr de una vez y no pares hasta el Tonkín. Pero no hay derecho a tener miedo. Por ocho mil pesetas me dejaría yo coger ocho mil veces por el fiscal, ese auroch; me dejaría empitonar por la ley de Jurisdicciones, ese Miura marrajó. ¿Y tú te acobardas, jonjanero, jindamón? ¡Mardita sea un divé, cañí ful! Me voy a arrancar un tacón y te le voy a tirar a la jeta. Y las botas y todo. ¡Habrà malaje! ¡Vamos, hombre! Atorea, desde un tejado o desde un tank. Mata los toros con cañón. A ver si, al darte cuenta de que estás haciendo reir las tripas a los jacos despanzurrados, se te pone colorada esa plaza de toros vacía que llevas sobre los hombros, esa calva en la que se podría celebrar una corrida. Pero, vale más que te compres un cortijo o un ventorro, y que te retires a la Sierra a descansar. No estás ya para ponerte delante de un toro. Escasamente para ir detrás de un par de bueyes. La labranza y la agricultura te convienen, amigo, créeme. El sol de las plazas no te prueba. Vete al campo. Y no te descuides de llevarte una botella de petróleo. Gal para regarte la calva. A ver si consigues hacer crecer hortalizas en el páramo estéril de tu cabeza.

ANGEL SAMBLANCAT

El poble pensa que, els qui ara es planyen tenen probablement raó, en els punts concrets a que ara es refereixen. Però no es deixa arrossegar per una impremeditada simpatia. Sab que, si els plans de *certs elements* estan justificats, molt més ho estan els del poble, sobre tot els dels obrers, pels quals la guerra ha dut un enorme encariment de la vida, no compensat per un corresponent augment de sou, malgrat de tots els beneficis extraordinaris i ordinaris que els patrons han obtingut. Sab que les molesties, les injustícies, les humiliacions i les amargors de que *certs elements* es queixen, no són res si se les compara amb les que el poble menestral i obrer sofreixen. I si els uns fan Juntes de Defensa, i envien ultimatus, i amenacen amb apel·lar a la violència per que els altres, que estan molt pitjor, no poden fer lo mateix?

Això pensa el poble davant la catàstrofe silenciosa dels presents dies. I no fóra estrany que aquest poble, espectador encuriós avui, es decidís molt aviat a demanar la paraula...

FULMEN

SONATA LIV

QUE NO anareu a l'homenatge a En Maragall? Homes, això no està bé. Jo sí que hi vaig anar-hi, i creieu que feia bó de veure aquella generació i aquell rengle de banderes, i aquells balcons endomassats.

Si hi haguessiu anat, a hores d'ara sabríeu que En Carner (poeta i no ex-diputat), sab fer uns sermons que estan la mar bé, que l'Albert Rusiñol refila en juny com en maig, que En Sansalvador és més reconsegat cada dia, i que el jove batlle s'expressa d'una manera més o menys estudiada, però s'expressa.

Haurieu pogut notar també com una personalitat tan seria i tan enlairada com és un cabo de somatén (un d'ells agafà an En Ferrer), pot posar-se en ridícol en els moments més solemnes i àdhuc posar-hi an aquell que vol honorar.

Sabeu que va dir que era En Maragall? Agafeu-vos.

Somaténista.

Si sóc a la vora li vento una plantofada. Ximplet! el somaténista és vosté. I ara?

Molt bé de manera que no vegereu res d'això? Pitjor per vosaltres. En canvi, devieu veure com el Gallet matava set braus ell sol. No? Doncs devieu anar al passeig de Gracia, a la gran batalla de flors. També pitjor per vosaltres.

Sabeu amb què m'he divertit molt aquests dies? Amb aquest plet sensacional que hi ha a Madrid per a disputar-se l'herència d'una senyora molt rica.

Semblava que no seria res i ara resulta un verdader folletí. No pot negar-se que En La Cierva s'ha lluit en la primera part i és d'esperar que En Bergamín se col·loqui a la mateixa alçada. Joestic esperant que acabin per anar a trobar an En Maucí i proposar-li que n'editi una novel·la que certament tindrà més èxit que les bacinades de la Carolina Invernizio.

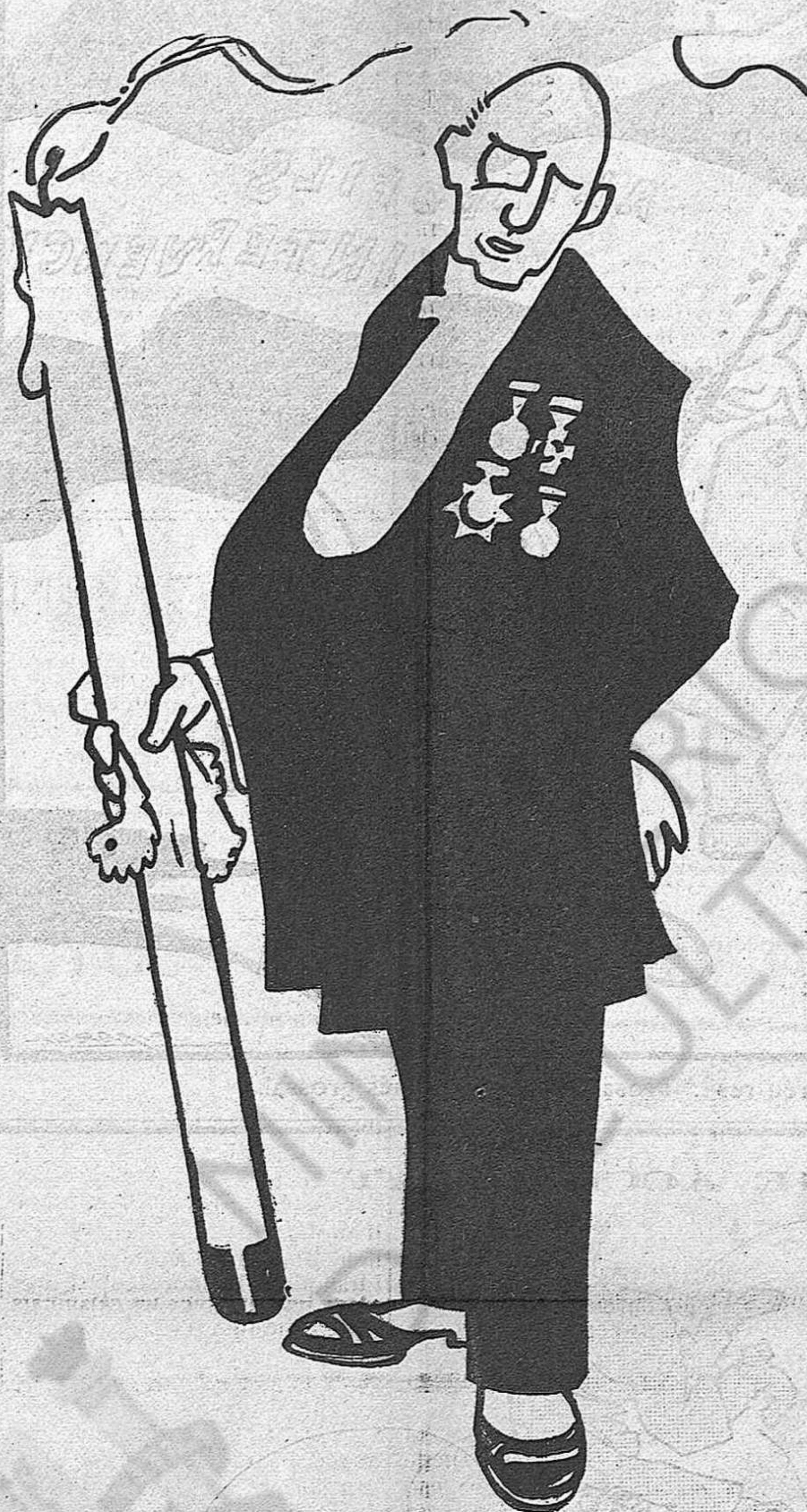
Són molt bromistes els alemanys, ja ens han tirat dos vapors més a pico per a celebrar l'arribada del document en que donen excuses pel torpedejament del *Patricio*. Diu que quan vegin la bandera espanyola la saludaran amb vintiu canoades, amb pólvora sola. No seré pas jo qui s'embarqui en el vaixell homenatjat. Podrien estar de broma o borratxos i disparar amb bala o enviar-nos un torpillet com a obsequi. No, no, no...

Perquè no parlo de lo de la setmana? Podria dir que per tres raons: la tercera perquè em dona la gana, però vull ésser franc i vos contestaré que ara que n'han tret uns, no m'agradaria pujar-hi jo a Montjuic; que ascendeixin d'una manera o d'una altra a mí tan se m'endona i que aixís com no fico les mans a la gabi dels lleons, no parlo de aquesta gent en bé ni en mal. Si els inquietes moceguen, i si els fas festes esgarripen.

Són diferent de nosaltres i ja sabeu allò: Bestia senyalada, *liberanus domine*. Bevem-hi, nois, bevem-hi!

MORITZ VI

Un concurrent a la del Corpus

—Vés, jo que'm creia que aquest any la processó anava per dintre!...

LA PESSETA

Durant aquesta gran guerra que tants prestigis enterra i tan belles esperances clava a cada pas per terra, gheu notat quines mudances en el món de les finances duu tot sovint la sort *perra*?

Si els lectors tenen memoria i coneixen de l'història lo més fort i interessant, de segur recordaran amb el rubor a la ganta el quinqueni horripilant de la «pesseta malalta»; dies negres i espantosos en que, a favor del trasbals d'aquells moments dolorosos, i als cuidados «especials» d'uns quants jueus poderosos, tení un ral o dos o tres era com no tenir res. La desdixada pesseta, del setanta o alfoncina, abans tan sana, tan neta, tan preciosa i tan divina, ni que fos de plata fina, no valia res pobreta. Una secreta malura l'havia tornada impura i, de tot crèdit mancada, devallada de l'altura i en el llot mig enfonzada, més que d'un valor figura, era una llaua encunyada. Avui... mireu-la, germans: la vil moneda d'abans

és la més bona i ben vista de tots els pobles cristians; la sol·licita el rentista, la demana l'agiotista i és tal el renom que té que, quan per dret de conquesta, és presenta al banc A. o B., tot-hom li fa la rialleta i, amb el posat salamé, li diuen, dant-li la dreta: —Salve, senyora pesseta, la flò i nata del dinè!

Que'l canvi resulta raro és inútil ocultar-ho; però aquí està la qüestió: l'universal preferència que obté la nostra nació; tota aquesta efervescència, ¿serà de gaire durada? ¿Quedarà consolidada la rehabilitació de la modesta pesseta?... Cal anà amb l'orella dreta i obrà amb molta precaució doncs si ahí estava malalta i avui l'Europa s'exalta, admirada i conmoguda, trobant-la sana en excés... fóra una cosa un xic ruda que la truita se'ns girés i la pesseta tingués una nova recaiguda...

C. GUMÀ

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 31 DE MAIG AL 6 DE JUNY DE 1917

Per terra

Al front occidental, els alemanys han dirigit atacs amb grans contingents contra les posicions conquerides pels francesos al nord de l'Aisne, però han fracassat completament. En el sector anglès, l'activitat de l'artilleria és extraordinària, sobre tot cap a Arras i prop de Iprés, essent de preveure una nova ofensiva de les tropes britàniques.

Al front rus i romanès, l'activitat de l'artilleria ha augmentat en alguns sectors, i hi ha hagut petits atacs locals dels russos i els romanesos.

Al front italià, la lluita ha disminuït d'intensitat, com succeeix sempre després de les grans ofensives. Alguns forts contraatacs dels austriacs han estat rebutjats.

Al front de Macedònia, algunes petites accions locals.

Al front d'Armènia, les bandes kurdes han dirigit alguns atacs contra els russos, que les han repel·lides.

Al front de Macedònia i Palestina, res de nou.

Per mar

Una esquadra lleugera anglesa ha sostingut combats amb una esquadra de destroyers alemanys, enfonsant-ne un, que és el n.º 20. Els anglesos no han tingut cap pèrdua.

Per l'aire

Esquadres d'avions anglesos han bombardejat amb èxit diversos punts de la costa belga.

En represalies pel bombardeig per avions alemanys de la ciutat oberta de Bar-le-Duc, els avions francesos han tirat mil quilos d'explosius damunt la ciutat alemanya de Treves.

SEGONS manifestació de la premsa barcelonina, els salvatges que diumenge al matí anaren a trets contra un grup de dacionalistes que baixava pacíficament carrer ne Salmerón avall cantant *Els Segadors*, «eran jaimistes que salian del centro tradicionalista *La Margarita*».

Doncs bé, el diari lerrouxista al ressenyar el fet, als pertorbadors de l'himne nacional català, els tracta de «buenos patriotas».

Posats en el cas de haver de triar, s'estimen més... llepar l'esquena als jaumins. Pobres radicals! Com els fa perdre la serenitat el seu desafecte a Catalunya!

Com que no tenia res més amb què entretenir-se, enguany, l'Ajuntament ha fabricat uns gegants nous.

Res, total... unes quantes mils pessetes. Per a una ciutat que no té quartos per a netejar els carrers ¿què son un grapat de mils pessetes gastades en fer anar mudats l'*Hereu* i la *Pubilla*?

Ha sigut nomenat generalíssim de les tropes russes el general Brusilov.

Brusilov, Brusilov... Si serà parent dels propietaris del «Diario de Barcelona»?...

Quina en fóra que'ns resultés un general senyor Esteve, aquest Brusi... Brusilov!

El nostre Excm. Ajuntament acorda anar en incorporació a la processó del Corpus.

Encertada! Fet i fet, els nostres regidors mai estan més en caràcter que fet els gegants!

Alerta, senyors cinemàtics! Els empresaris de cine, els fabricants i explotadors de pel·lícules són, en sa major part, extrangers aliats o al·liadofils convençuts.

¿No és ben estrany, doncs, que aquests senyors, anuncin les seves cintes en les insulses planes de *El Noticiero Universal*?

Això únicament pot ésser degut a desconeixement del *panyo*, és a dir, a ignorància per part dels víctimes anunciants.

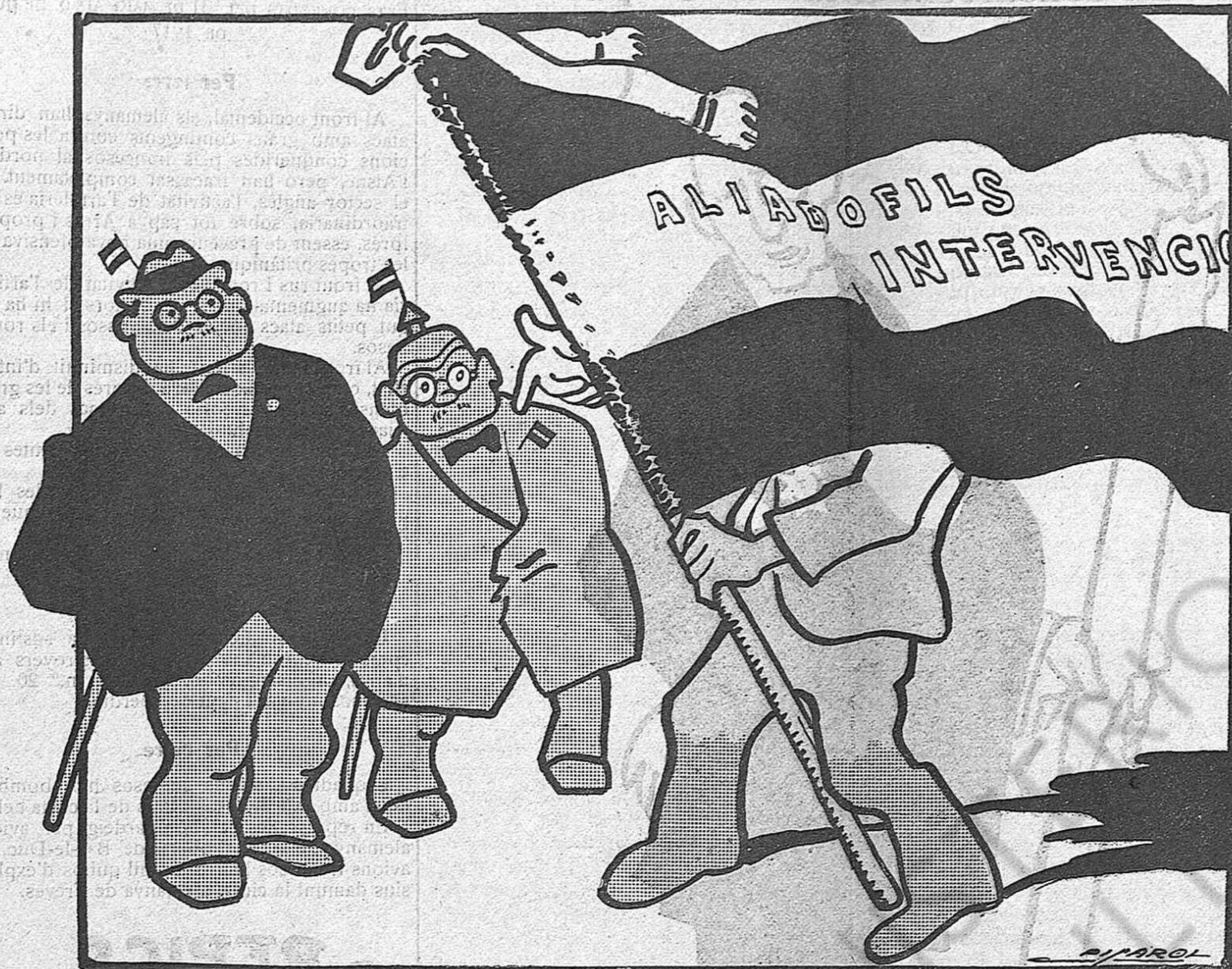
Cal, doncs, advertir-los, donant als quatre vents el crit d'alerta.

Senyors anunciants de pel·lícules: *El Noticiero Universal* és el diari més germanòfil de Barcelona!... El més vergonyant, el més hipocrita, però el més germanòfil. Més que *El Dia Gráfico* i *La Tribuna*.

Sembla que la qüestió del paper està resolta. Aixís, doncs, hi han diaris que podran continuar tranquil·lament mantenint el seu paper ridícol.

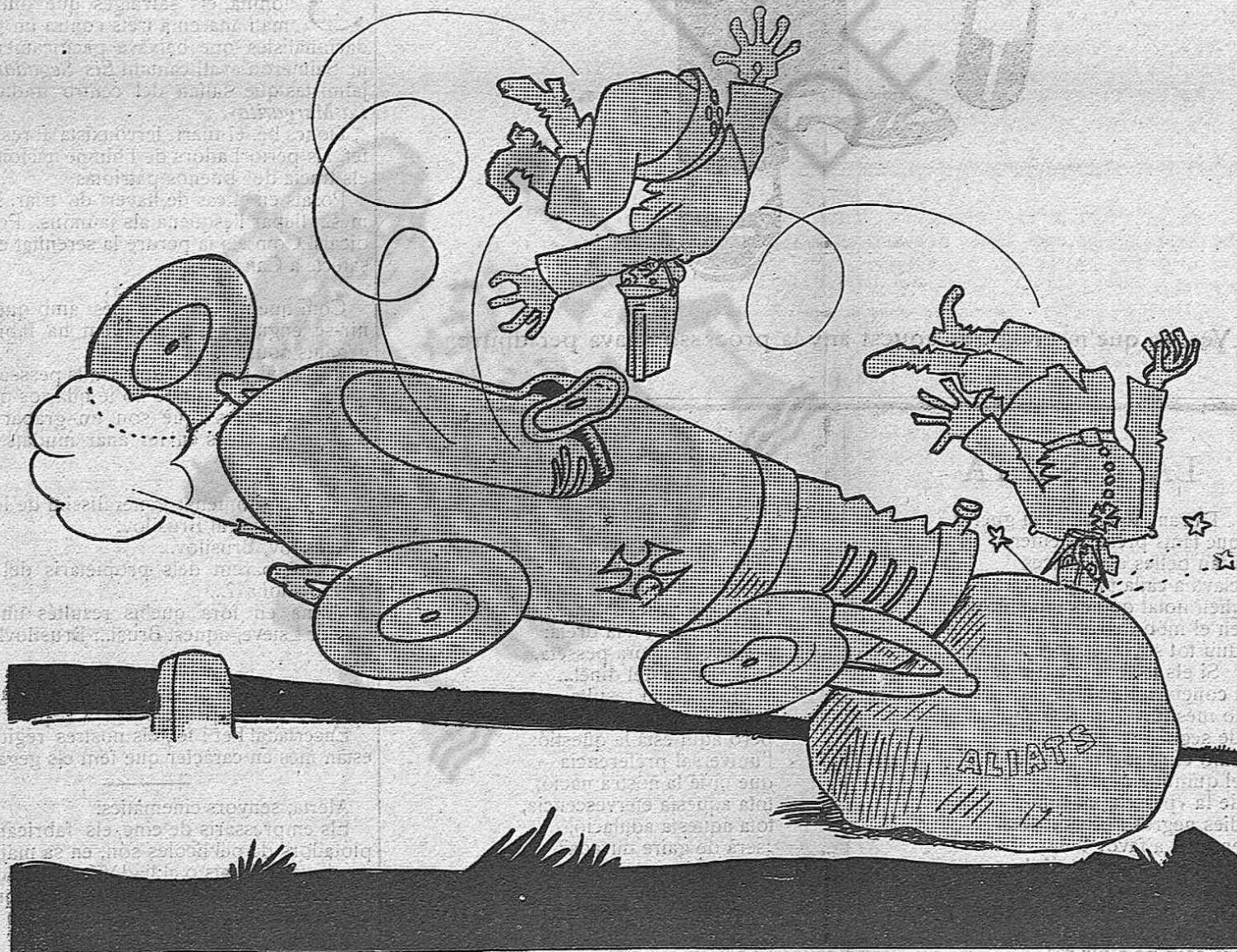

La manifestació de les banderes

— Es inútil!... No fareu res!... Nosaltres la tenim més grossa!...

VIATGE ACCIDENTAT

— Això ja passa de «pèna»!
— Sí, noi; això ja és una panadera.

Se'n recorden d'allò de la manifestació neutralista i els llacets i els colors nacionals i totes aquestes monsergues que predicà *El Dia Gráfico*?

Heu vist mai un paper ridícul més gros?
Cinc peles al que hagi vist més de deu senyors amb el llacet!

Vaja, entorneu-vos-en al lliç, que això és la lluna.

Diuem que l'Alba aconsellà a la regia prerro-

gativa (no es diu aixís?) que convenia substituir l'actual Govern, canviar tots els ministres, tots... menys ell.

Aquest senyor Alba és un mal hermano. (Per a informes, preguntar an En Romanones.)

Diuem que Alemanya ha dit que saludarà la bandera espanyola amb vintuna canonades.
Ai! Ai!

S'ha fet córrer—no sabem amb quins visos

de certesa—que un dia de aquests hi hauria a Barcelona una gran parada.

No hem quedat, cavallers, que això sembla els Encants?

Doncs no vindrà d'una parada més o menys.

El general Alfau a Madrid no ha volgut fer cap declaració als periodistes. Sorrint del Palau, no ha volgut dir res.

El general Alfau, sens dubte creu, que ja va dir prou.

Havem passat els ulls pel document històric que constitueix la exposició enviada al general Marina per la «Junta de Defensa del Arma de Infanteria».

No'ns atrevim a fer-hi cap mena de comentari.

Sols els diré que val la pena de llegir-se el tal document.

Els el recomano!
Es maco, maco. M'ha agradat.

A la processó del Corpus, en lloc del Ciri Pasqual, aquest any, diu que hi anava un sabre... piramidal.

Una romeria de carques ha anat a Montserrat a implorar de la Verge la pau europea.

No'ls complarà, la Moreneta!

Si precisament ella és més que intervencionista, belicosa.

No va fer guanyar al timbaler del Bruch contra els francesos?

I doncs, paus!...

Quina gentada a la muntanya de Montjuic, l'altre nit!...

Molts se creien que s'estava inaugurant ja l'Exposició de Indústries Elèctriques, però... cal!...

D'exposició ja n'hi havia; i molta, segons diuen.

D'electricitat també... en els nervis!

I prou, carai!... No fos cas ens descarrilem. Aquí no més hi cal aquella cançó d'opereta:

Zitto, zitto, che passa la ronda!
O aquella altra:
Baixant de la Font del Gat!...

Alguns feligresos concurrents a la nostra Catedral s'han fixat en que el número d'ogues existents en el safareig dels claudres va disminuint cada dia més.

La denúncia és greu.

Ens sembla que és qüestió de obrir una informació detectivesca.

S'ha de investigar a veure si algun canonge desapareixu les fa amb arroj aqueixes ogues místiques de la nostra Seu.

Qui més hi sàpiga, que més hi digui.

Un famós carlista, «el general Simón» acaba d'entregar l'ànima a Déu.

Si Déu és tant justicier com ens el pinten, ja és de suposar lo que farà amb aqueixa ànima.

Facturar-la tot seguit cap a les calderes d'En Pere Botero.

Tema de una conferència donada en una de les nostres Cases del Poble:

«Lo que todos deben saber de medicina.»

El conferenciant diu que va donar als lerrouxistes molts remeis.

Molts remeis però cap recepta: eficaç per a reanimar el partit republicà.

En Lerroix està preparant per a demà en vuit un gran míting intervencionista, a Barcelona.

Ens juguem un xanguet que no li deixaràn fer.

I ens juguem un llobarro que l'home, davant l'arbitrarietat, se quedarà tan tranquil.

I tan heroi!

El predicador de Vilatova està sermonejant, sobres el tema de la caritat, des de la trona:

— Tot lo que'ns sobra, tot lo que no necessitem, ho havem de repartir entre els pobres.

Un pagès comogut:

— Té raó. Arribant a casa faig a troços la meva dona.

L'AUCA DEL SENYOR ESTEVE

24 redolins dibuixats pen En Ramón Casas

Preu: 10 cèntims

L'AUCA DEL SENYOR ESTEVE

ARGUMENT

Preu: 15 cèntims

L'AUCA DEL SENYOR ESTEVE

NOVELA

per Santiago Rusiñol

EDICIÓ POPULAR

Preu: Una pesseta

Aquesta setmana es posa a la venda

L'AUCA DEL SENYOR ESTEVE

COMEDIA EN CINQ ACTES